

KARINCA TOBI

ORMANDAKİ GİZEMLİ IŞIK

Ebru Kapaklıkaya

Çizer: Selin Öztürk

MACERAYA ÇAĞRI

Yeşilin bin bir tonu etrafı sarmıştı. Ağaçların yaprakları rüzgârla hafifçe sallanıyor, kuşların neşeli şarkıları ormanın içinde yankılanıyordu. Küçük çiçekler toprağı renklendiriyor, böcekler yumuşacık yaprakların üzerinde pıtır pıtır geziyordu. Tobi, bu ihtişamlı doğanın içinde kendini her zamanki gibi huzurlu hissediyordu ama bugün havada farklı bir şey vardı.

Sanki orman bir sırrı fısıldamak için sabırsızlanıyordu.

Tam o anda, **“PIT!”** diye bir ses duyuldu. Başına hafif bir şey çarpmıştı. Tobi irkilerek doğruldu ve gözlerini kocaman açıp etrafına baktı.

“Ne oluyor burada?” diye mırıldandı.

Kuşlar cıvıldıyor, rüzgâr ağaçların arasında usul usul dolaşıyordu. Tobi, **“Sanki bir şeyler olacak...”** di-

ye geçirdi içinden. Kalbi heyecanla küt küt atmaya başladı. Tobi kulaklarını dikip ormanı dinledi. Tam o sırada bir yaprak daha... **“PIT!”** Tobi kıkırdayarak yaprağı üstünden attı, derin bir nefes aldı. Mis gibi toprak kokusu burnuna doldu. Rengârenk çiçekler sanki ona göz kırptıyordu. Orman, rüya gibi bir yerdi ve Tobi bu rüyanın tam ortasında duruyordu.

Derken çalılıklardan bir ses geldi:

ÇIT, ÇIT, ÇIT!

Bir şey ona yaklaşıyordu.

Hem de hızla!

Tobi olduğu yerde kalakaldı.

"Korkma Tobi. Her şey yolunda." diye kendi kendini cesaretlendirdi. Zaten merakı, korkusunu çoktan yenmişti.

Birden otların arasından minik bir karınca yuvarlanıp Tobi'nin önüne düştü: PAT!

"OF YA! YİNE KENDİ AYAĞIMA TAKILDIM!" diye homurdandı minik karınca.

Tobi gözlerini kıstı.

"Kiko! Sen misin?" dedi şaşkınlıkla.

Kiko hemen doğrulup üstünü başını silkeledi.

"Başka kim olacak? Yine uyuya-kaldın, değil mi? Ah Tobi, hiç değişmi-yorsun!"

Tobi biraz utandı, biraz da güldü.

"Şey... Sadece gözlerimi dinlendiriyordum. Ama az önce... Tuhaf sesler duydum." dedi ve endişeyle etrafına bakındı.

Kiko gözlerini devirdi.

"Ah Tobi... İş zamanı gelince hep kayboluyorsun. Hadi çabuk, koloni çoktan gitti. Onlara yetişmemiz lazım!"

“TAMAM, TAMAM! HAZIRIM!”

Tobi çantasını sırtladı, Kiko’nun elinden tutarak ayağa fırladı.

İkili hızla koşup koloniye yetişti. Tek sıra hâlindeki kafilenin en arkasına geçtiler. Tam o sırada Luna hissimla arkasına döndü.

“NEREDEYDİNİZ SİZ? YOKSA SİZİ BİR TIRTIL FALAN MI KAÇIRDI?”

Luna’nın sesi hem kızgın hem de şakacı geliyordu.

Kiko kıkırdadı.

**“Sadece ufak bir uyku molası...
Değil mi Tobi?”**

Tobi kafasını kaşıyarak sırttı.

“Evet evet ama şimdi buradayız işte! Hadi yürüyelim!”

Koloni, ormanın koyu yeşil tünellerinde ilerliyordu. Ama Tobi’nin aklı hâlâ o tuhaf seste kalmıştı.

Bir şeyin onları izlediğini hissediyor ama buna inanmak istemiyordu. Tam o sırada, uzaklarda parlayan bir ışık gördü. Tobi zınk diye durdu. Gözlerini kısıp baktı. Otların arasında bir şey pırıl

pırıl yanıyordu.
Kalbi yine küt küt
atmaya başladı.

"Hey! Şuna ba-
kın! Siz de görüyor
musunuz?"

Luna heyecanla zıpladı. Parlak şeylere
dayanamazdı.

"Vaaay! Harika bir şeye benziyor." dedi gözleri
kocaman olarak.

"Şu ışıltıya bak! kesin çok
değerli bir şey!"

Tobi önüne geçip onu durdurdu:

"Bekle! Orası güvenli görünmüyor. Koloniden
ayrılmayalım."

Kiko merakla öne atıldı:

"Ama sadece bir bakacağız... Kime
ne zararı olur ki?"

"Bilmiyorum ama... Hiç hoşuma gitmedi." dedi
Tobi antenlerini geriye yatırarak. Ama Luna'nın
aklı çoktan o ışığa gitmişti bile.

“Ben dayanamıyorum! Geliyorsanız gelin, gelmiyorsanız... Eh, yine de gelin!” diyerek kahkahayı bastı ve öne fırladı.

Kiko derin bir iç çekti.

“AH LUNA! SENİN BU MERAKIN YÜZÜNDEN YANDIK BİZ! HADİ TOBİ!”

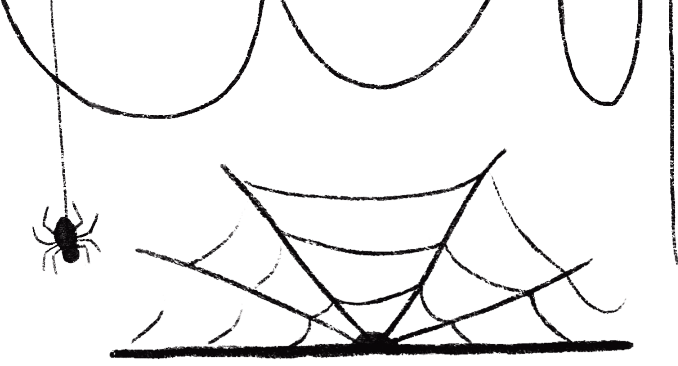
Tobi istemeye istemeye peşlerine düştü. İçinden bir ses, **“DİKKATLİ OL...”** diye fısıldıyordu.

Üç kafadar, parlak ışığa doğru adım adım ilerledi. Orman sanki nefesini tutmuş, onları izliyordu.

Tobi'nin şarkısını
dinlemek için
karekodu okutun.

İŞIĞIN GELDİĞİ YER

"Haydi Tobi! Hemen bakıp döneceğiz. Oyunbozanlık yapma!" diyerek Luna'nın peşine takıldı Kiko.

Tobi içinden, "Sanırım o parlak ışığı size hiç göstermemeliydim." diye geçirdi.

Koloniden uzaklaşmaması gerektiğini, hele ki kimseye haber vermeden başka bir yola sapmanın çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama arkadaşlarını da yalnız bırakmak istemiyordu.

"Peki, çocuklar... İstedığınız gibi olsun ama hemen bakıp dönelim, olur mu?" dedi Tobi. Gruptan ayrılarak onların arkasından yürümeye başladı. Bir

yandan da omzunun üzerinden koloniye ne kadar uzaklaştıklarını kontrol ediyordu.

Biraz ilerlediklerinde, parıltının incecik bir iplik yığınınan geldiğini fark ettiler. Yaprakların arasından süzülen ışık; havada asılı duran ince, parlak iplikleri kızıl güneş gibi aydınlatıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı Tobi şaşkınlıkla.

"Şekerli bir sıvı mı damlamış?" dedi Luna, gözlerini kocaman açarak.

Kiko heyecanla zıpladı:

"Belki de yeni bir yiyecek kaynağıdır! Bitki özü olabilir! Hemen koloniye haber vermeliyiz! Burada resmen bir hazine var!"

Üçü bir anda heyecanlanmıştı. Gerçekten lezzetli bir keşif yapmış olabilirlerdi! Ama Tobi'nin içini kemiren bir şüphe vardı...

Hava bir anda sessizleşmiş gibiydi. Orman nefesini tutmuş bekliyordu...

Luna cesurca ipliklere doğru ilerliyor, Kiko da onu takip ediyordu. Onlar her adım attıkça Tobi'nin içindeki o garip his büyüyordu.

Luna bir adım daha atmıştı ki bir anda, kimse ne olduğunu anlayamadan, Luna'nın bacakları havada asılı kaldı.

"Aaa! Kıpırdayamıyorum!" diye bağırdı Luna.

"B-Ben de, hareket edemiyorum!" diye
çığırdı Kiko. **"Bu ipler çok yapışkan!"**

Ne yazık ki Kiko da Luna gibi ağına içine yapışmıştı!

Tobi'nin içini bir korku kapladı. Bu ağına ne olduğuna dair bir fikri vardı ama haklı çıkmamayı umuyordu.

Tobi, panik yaparsa işlerinin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

"SAKIN KIPIRDAMAYIN!" diye seslendi.

"Yavaşça yanınıza tırmanacağım!"

"HAYIR!" diye haykırdı Kiko.

**"BU AĞLAR ÇOK YAPIŞKAN. SEN DE TUZAĞA
DÜŞMÜŞ OLURSUN VE HEPİMİZ BURADA SIKIŞIP
KALIRIZ. KİMSE BİZİ DUYAMAZ!"**

Tobi, düşünmek istemediği fikri tekrar hatırladı.
Bu ađ bir avcı böceđe ait olabilir miydi?

Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı:

“Siz sakince bekleyin! Ben hemen kolonidekilere haber verip geleceđim!”